

Zeemansvrouw

Dit droevig lied verhaalt heel simpel
van een gure dag aan 't strand
toen mooi Antje van Krijn Wimpel
heel alleen liep door het zand
(Bis)

Langs het somber zwart der vloedlijn,
zocht zij wrakhout voor 't fornuis.
Ach wat mistte Antje Krijn
die op zee was, ver van huis
(Bis)

Antje riep in tranen God aan,
God, ik kan niet zonder Krijn.
Help me, bad zij, 'kben zo eenzaam
Laat mijn Krijntje bij mij zijn.
(Bis)

Briesjes bliesen Antjes smeekbeed
naar de hemel –daar zat God
die heel sterk met Antje meeleed
en erg zuchtte om haar lot.
(Bis)

God ontbood een engel: Lenigt
deze bitt're nood! sprak Hij,
't Liefdespaar dient snel herenigd
voor ik sterf van medelij
(Bis)

En de engel zorgd' wat later
dat Krijn op het strand aanspoelt
Snikkend trok ze hem uit 't water.
Zo had zij het nooit bedoeld.
(Bis)